

treball

NÚM. 181 · ABRIL / MAIG 2009 · PREU: 1,05€

raulromeva.cat

crisi de dretes

**solucions
d'esquerres**

LA REVISTA D'INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS

Publicació fundada el 1936 com a òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

ACCIONS DEL GOVERN D'ESQUERRES CONTRA LA CRISI

ICV ACONSEGUEIX MESURES SOCIALS EN EL NOU PROGRAMA DE GOVERN

El govern d'esquerres ha actualitzat el Pacte de govern, a proposta d'ICV, per donar respostes al conjunt de la població davant la situació de crisi econòmica que afecta especialment els treballadors i les treballadores.

ICV va ser el primer partit polític català que va alertar del canvi de situació econòmica i de l'arribada de la crisi a causa d'un sistema econòmic que havia basat el seu creixement, tant a nivell espanyol com a nivell global, en l'especulació financera i immobiliària.

Lluny de negar la realitat i d'amagar la situació en què es trobava l'economia espanyola i catalana, com va fer de manera reiterada el president Zapatero, ICV sempre ha defensat la necessitat d'un canvi de model que situï l'economia al servei de la gent i que aposti per la construcció d'una societat socialment justa, sostenible i respectuosa amb el medi ambient.

És per això que en la darrera Assemblea Nacional vàrem proposar actualitzar l'acord del Pacte d'Entesa, que és el programa del govern d'esquerres, format per ICV-EUiA, PSC i ERC. Revisar les prioritats del govern era fonamental perquè la crisi no té precedent i té conseqüències dramàtiques per a la societat, sobretot per als sectors més populars i vulnerables.

Des d'ICV sempre hem defensat que el primer que ha de fer un govern d'esquerres davant de la crisi econòmica és fer-hi front amb propostes nítidament d'esquerres. Així, amb l'acord assolit el passat 8 d'abril es vol garantir més la cobertura social del conjunt de la població i reforçar l'estat de benestar: s'estimulen plans locals anticrisi, s'inverteix en la cohesió dels barris, es formen les persones en atur, s'assegura la cobertura de beques-menjador i es reforcen les prestacions socials, entre d'altres mesures.

Alhora, també suposa un compromís de què els diners que han d'arribar a Catalunya gràcies a l'acord del nou sistema de finançament siguin destinats a resoldre els problemes reals de la gent, com l'atur o les dificultats per mantenir el seu habitatge, provocats per la crisi. Per això és clau que el govern del PSOE i el president Zapatero compleixin, d'una vegada per totes, amb Catalunya i es tanqui un bon acord de finançament per impulsar les polítiques socials que el conjunt de la població necessita.

L'acord per revisar el Pacte de govern aconseguit fixa els tres eixos de treball que marcaran l'acció del govern d'esquerres:

- En primer lloc adoptar totes les mesures socials necessàries que calguin per fer front a la situació de crisi econòmica.
- En segon lloc garantir la cobertura de les necessitats i dels drets socials del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, amb l'objectiu de mantenir la cohesió social, especialment d'aquelles persones sense feina ni subsidi d'atur.
- Aconseguir un bon acord de finançament per a Catalunya que permeti l'impuls definitiu d'aquestes polítiques socials i assolir la gestió de Rodalies Renfe, les beques educatives, la inspecció de treball i l'autorització dels permisos de treball per als nouvinguts i les nouvingudes.

Herrera, Iceta (PSC) i Ridao (ERC), després de l'acord Foto: ACN

- El govern d'esquerres ha fixat les seves prioritats per lluitar contra la crisi.

- ICV va aconseguir el compromís d'actualitzar el Pacte de govern degut a la crisi econòmica.

- Catalunya no pot esperar més el nou finançament, ja que el govern ha d'impulsar més polítiques socials.

Imatge de la reunió dels partits polítics que formen el Govern, en què es va signar l'actualització del Pacte d'Entesa

Foto: ACN

Aquests tres eixos de treball del govern d'esquerres hauran de concretar en els propers mesos tot un seguit d'accions que varen ser recollides en l'acord definitiu, moltes d'elles directament proposades per ICV:

La primera prioritat és l'ampliació i l'aprofundiment de les mesures necessàries per fer front a la crisi econòmica, amb els objectius de dinamitzar el mercat de treball, assistir i formar les persones en atur i mantenir l'esforç del sector públic:

1. Establiment d'un salari en forma de renda de formació per a les persones aturades que no tinguin subsidi d'atur, durant el període de reciclatge.
2. L'impuls de plans locals anticrisi que tinguin per objectiu: reduir l'atur de la població, la rehabilitació energètica d'edificis i la millora d'infraestructures (polígons, rehabilitació d'habitatges amb problemes socials, etc.).
3. L'ampliació de la política de lloguer d'habitatges construïts i sobretot en construcció paralitzada. Donar continuïtat als ajuts per al pagament del lloguer.
4. Continuar treballant en les mesures de suport financer a les empreses per tal de millorar les condicions de manteniment de la seva activitat, especialment pel que fa a la petita i mitjana empresa.

La segona prioritat és la de garantir la cobertura de les necessitats i dels drets de caràcter social al conjunt de la població de Catalunya, per evitar que es posi en risc la cohesió social, i atendre aquelles famílies a les quals l'allargament de les seves dificultats econòmiques deixi sense cap tipus d'ingrés provinent del treball:

1. Assegurar la cobertura de beques-menjador per al conjunt de la població.
2. Reforçar el conjunt de prestacions socials, fent un especial esforç a resoldre situacions que es puguin produir per pèrdua de prestacions per atur en les llars. Estudiar l'adaptació dels criteris vigents pels quals s'accedeix al PIRMI per tal d'assegurar que les persones que no perceben altres prestacions i no poden accedir a ajuts lligats a la formació o reciclatge professionals, puguin acollir-s'hi.
3. Assegurar el desplegament previst de la Llei de la dependència a Catalunya.

La tercera prioritat és la de desplegar les previsions de l'Acord Estratègic i dels grans Pactes Nacionals sobre Immigració, Habitatge i Recerca; impulsar el Pacte Nacional sobre Infraestructures.

I la quarta prioritat és la d'impulsar al màxim el desplegament de l'Estatut en els propers dos anys. Per fer avançar l'autogovern, el govern de Catalunya prendrà les mesures següents abans d'acabar l'any 2009:

1. Tenir a punt els traspessos relatius a la formació professional ocupacional, les beques i ajuts en l'ensenyament universitari i no universitari, la gestió de Rodalies i la transferència dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell.
2. Formalitzar el traspàs dels serveis de Rodalies amb la dotació econòmica suficient per a la seva modernització i millora i impulsar el traspàs dels serveis regionals de RENFE.
3. Acordar el model de gestió de l'aeroport de Barcelona-El Prat per mitjà d'un consorci en què les institucions catalanes siguin determinants en la gestió i la presa de decisions estratègiques.

LA GENT TREBALLADORA NO HA DE PAGAR LA CRISI

ICV PROPOSA UN IMPOST SOBRE LA RIQUESA

ICV DEMANA AL GOVERN UNA PRESTACIÓ DE 600€ MENSUALS PER A LES PERSONES QUE ESGOTIN EL SUBSIDI D'ATUR

Segons les dades de l'enquesta de població activa, el nombre d'aturats va arribar el primer trimestre de l'any 2009 a 622.700 persones a Catalunya i 4.010.700 persones al conjunt de l'Estat, de les quals més d'un milió no cobren cap prestació ni subsidi. Les causes de l'increment de l'atur vénen originades pel model econòmic desenvolupat pels governs de l'Estat espanyol (PSOE i PP) els últims vint anys: salaris baixos, precarietat laboral, insuficient qualificació, poc valor afegit i forta dependència energètica del petroli. El dramatisme de les dades, juntament amb el profund problema estructural del model laboral espanyol, fan preveure que ens els propers mesos persones que han perdut la seva feina perdin l'actual prestació d'atur de dos anys, cosa que farà que moltes famílies es quedin sense cap font d'ingressos.

Davant d'aquesta situació, i motivats pel fet que el govern de Zapatero no està donant respostes reals a la crisi, ICV va presentar el passat mes d'abril una proposta al Congrés per millorar la situació de les persones en atur i per incrementar els drets socials. La proposta insta el govern a "l'establiment d'una prestació bàsica de 600 euros mensuals durant 6 mesos per a la capacitació de persones parades sense prestació per atur". Aquest subsidi aniria acompanyat amb cursos de formació i de reciclatge professional.

Alhora, també es demana al govern que canviï el rumb de les seves polítiques basades en la desregulació del mercat de treball, enfront de la necessitat de millorar els salaris i els drets socials dels treballadors; és a dir que s'impulsi una legislació laboral més protectora i una renda garantida per evitar l'exclusió social. Els sindicats ja han mostrat el seu acord amb la mesura i demanen que el govern de Zapatero sigui més sensible a la situació de les persones aturades.

Alhora, des d'ICV rebutgem frontalment les propostes del governador del Banc d'Espanya i la CEOE que proposen abaratir l'acomiadament.

- Des d'ICV rebutgem frontalment les propostes del governador del Banc d'Espanya, de la CEOE i de la dreta que proposen abaratir l'acomiadament.

ICV PROPOSA UN IMPOST SOBRE LA RIQUESA

La crisi ha evidenciat la necessitat de què l'Estat tingui recursos suficients per poder ajudar a la reactivació de l'economia mitjançant una major inversió pública i també per poder impulsar les polítiques socials i assistencials que cada vegada són més necessàries en incrementar les situacions d'atur i exclusió. Per això ICV considera imprescindible per garantir una sortida justa a la crisi fer una reforma fiscal dirigida a incrementar les aportacions de les rendes més altes. En primer lloc, aquesta proposta de reforma fiscal sol·licitarà incrementar els trams de l'IRPF per fer que l'impost sigui més progressiu.

Actualment el tram més alt de l'IRPF està compost per aquelles persones amb uns ingressos anuals superiors a 52.360 € que tenen un tipus de gravamen del 43%. La reforma que proposarà ICV demanarà gravar

en major mesura els nivells més alts de renda: en aquest sentit proposem un nou tram en l'IRPF amb un tipus marginal del 50% per a rendes superiors a 100.000 € anuals. La reforma proposada per ICV també demanarà que s'incrementi en dos trams l'impost de societats en funció de l'import absolut de la base imposable, per garantir que les empreses amb més ingressos també paguin més impostos. En tercer lloc, també es demanarà l'establiment d'un nou impost sobre la riquesa que gravi la tinença de propietats i immobles per als patrimonis amb rendes més elevades.

Aquesta proposta de reforma fiscal aproximaria l'Estat espanyol a la mitjana de recaptació d'impostos de la Unió Europea dels 15 i és una reforma similar a la que ha proposat el partit socialdemòcrata alemany per superar la crisi a Alemanya.

ELS AJUTS ALS BANCS IMPULSATS PER ZAPATERO SEGUEIXEN SENSE CONTROL

A finals de l'any passat el govern de l'Estat va impulsar el Fons Estatal d'Adquisició d'Actius Financers, amb el que es pretenia incrementar la liquiditat dels bancs i les caixes. Iniciativa per Catalunya Verds va denunciar, en el seu moment, que aquestes ajudes a la banca no reunien cap garantia perquè es millorés l'accés al crèdit de les famílies i els petits empresaris i va considerar que les ajudes eren un xec en blanc per a les entitats financeres.

Passats els mesos, s'ha demostrat que els ciutadans i les ciutadanes i les mitjanes i petites empreses segueixen sense tenir accés al crèdit, i tot fa pensar que bancs i caixes espanyoles estan retenint els diners captats per refinançar els seus deutes en els mercats de capitals, plantar cara a l'increment de la morositat i preservar la seva liquiditat. A més a més, bancs com el Santander i el BBVA van anunciar beneficis multimilionaris i van repartir dividends en efectiu.

Davant d'aquesta situació, el diputat d'ICV al Congrés, Joan Herrera, va sol·licitar la compareixença al Congrés dels Diputats dels sis principals banquers per reclamar que fessin públic com farien arribar la liquiditat a les famílies i empreses. Així mateix es van exigir altres mesures, com la regulació dels sou dels alts executius de la banca o la creació d'una oficina parlamentària que controlés el Fons d'Adquisició d'Actius.

Per fer front a aquesta situació i al rescat del govern davant el risc de fallida de la Caja Castilla-La Mancha, el govern ha avançat la redacció d'un real Decret que dotarà el Banc d'Espanya d'instruments per poder intervenir de forma "més àgil" quan un banc o caixa requereixi ajuda. Davant d'això, ICV denuncia novament que en els plans del govern de Zapatero en cap cas s'implementen mesures de control i no s'estableix cap contrapartida davant les situacions de risc a les que en alguns casos s'ha arribat per les actituds irresponsables de les pròpies entitats financeres.

EDITORIAL

LA LLEI D'EDUCACIÓ: UNA OPORTUNITAT PERDUDA

La nova Llei d'Educació de Catalunya representava, després de la signatura del Pacte Nacional d'Educació l'any 2006, l'oportunitat per superar de manera definitiva la dualitat educativa al nostre país entre escola pública i escola concertada.

L'objectiu d'ICV en la negociació d'aquesta llei ha estat assolir un acord de país i social que, tal i com reclamava el conjunt de la comunitat educativa, els sindicats, les associacions d'estudiants, les associacions de pares i mares i les entitats de renovació pedagògica, significués que totes les escoles que reben diners públics tinguessin els mateixos drets, però també els mateixos deures.

ICV ja va mostrar el seu desacord amb el text de la llei aprovat pel Govern. Al llarg del procés de negociació de la Llei d'Educació, fruit del paper jugat per CiU, la llei s'ha decantat cap als interessos de l'escola concertada enfront de l'escola pública.

El text de la llei permet que escoles d'elit que separen nens i nenes segueixin rebent diners públics i fins i tot obre la porta a què escoles públiques puguin segregar nens i nenes. Els 25 milions anuals rebuts per les escoles de l'Opus servirien per a 47.000 noves beques menjador o per crear 2.250 noves places de primària. Aquesta llei deixa clar que no podem separar els nens i nenes per raó de llengua, fet que compartim, però sí per raó de sexe.

Alhora, la futura llei permetrà l'ampliació dels concerts escolars al batxillerat i a la formació professional, produint així una desviació de recursos econòmics de l'escola pública cap a l'escola concertada en retallar la igualtat d'oportunitats. Malgrat alguns aspectes positius que conté la llei, ICV presentarà més de 30 esmenes per modificar-ne el contingut del text i aconseguir un veritable acord social que inclogui la comunitat educativa, que avui s'oposa a la llei. Si no és així, aquesta no serà la nostra Llei d'Educació.

treball

ANY 18 - NÚM. 181 - ABRIL / MAIG 2009

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ:

Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Martínez, Clara Rodríguez i Anna Sanz.

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enrique Esteve

FOTOS: Enrique Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO:

Joan Coscubiela, Ricard Fernández,

Dones amb Iniciativa i Antoni Puig

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 FAX: 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprès

DIPÒSIT LEGAL: B-36.406.91

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament

de les opinions que expressen els articles signats

NECESSITEM UNA LECTURA IDEOLÒGICA DE LA CRISI ÉS URGENT UNA RESPOSTA POLÍTICA

La crisi està generant rius de lletra impresa, comentaris i tertúlies a ràdios, televisions, xarxes socials a Internet, o senzillament a peu de carrer. Però malgrat els mesos transcorreguts no apareix una lectura ideològica de la crisi, de les seves causes profundes. I sense aquesta lectura no es crearan les condicions socials i polítiques per a canvis reals. A més es corre el risc que la crisi sigui aprofitada per introduir polítiques regressives, tant en termes d'utilització de recursos públics com de pèrdua de drets de les persones treballadores.

Joan Coscubiela

Durant mesos ens han explicat què són les hipoteques "subprime", els productes financers derivats i les sofisticades fórmules matemàtiques que han permès expandir el risc com una epidemia global. Coneixem la diferència entre la banca relacional i la de negocis i d'això que ara anomenen xiringuitos i abans intermediaris financers. Fins i tot ens hem assabentat de com funcionen les "operacions a curt" en els mercats de capitals i com de rendible pot ser l'especulació amb aquests processos. Se'ns reconeix, després d'intentar culpar els biocombustibles, que l'increment del preu dels aliments bàsics té a veure amb l'especulació que es fa als mercats de futurs. Hem aconseguit que es parli dels paradisos fiscals i del secret bancari, tot i que sense cap resultat tangible de moment. Malgrat que es reconeix que actuen com a autopistes per les que circula el capital de quant blanc i també el diner brut i criminal global, no s'adopten mesures, perquè secret bancari i paradisos fiscals són dos pilars del model imperant de globalització econòmica sense contrapoders. Aquests són només alguns exemples de la quantitat de merda que el sistema tenia sota l'estora i que han sortit parcialment a la llum. Però amb això no n'hi ha prou, perquè si no es fa una lectura ideològica de la crisi i no es planteja una alternativa política nítida, aquestes informacions només serviran per incrementar la sensació de catàstrofe i de resignació. O com a Itàlia, perquè els ciutadans desencisats de les institucions col·lectives, busquin solucions individualistes i líders que, com Berlusconi, demostrin cada dia que sí ets un murri i no tens escrúpols, te'n pots sortir sense necessitat de la societat.

- Paradisos fiscals i secret bancari són les autopistes per les que circula el capital de quant blanc, però també el diner brut o criminal. Constitueixen dos dels pilars d'un model de globalització sense contrapoders socials i polítics.

Fins ara l'única explicació ens diu que la crisi té un origen financer, que ha estat ocasionada per un mal càlcul dels riscos assumits en la concessió de crèdits i dèficits en la regulació que han estat aprofitats per uns pocs desaprofissats -explicació Maddof- que no són representatius del sistema. Aquesta bondadosa explicació els permet continuar defensant que el mercat sense gaires regulacions és la millor manera per expandir i distribuir la riquesa, que cal utilitzar els recursos públics per salvar les institucions financeres, però no per assumir-ne la seva propietat definitiva o temporal. Que cal reduir o congelar salaris. Que per sortir de la crisi cal desregular més el treball i desprotegir els treballadors. Que és necessari introduir més flexibilitat en el mercat de treball baixant les prestacions, perquè sense protecció els treballadors estaran més predisposats a acceptar qualsevol feina a qualsevol salari.

La crisi no només és financera. És, sobretot, la crisi d'un model de globalització construït sobre tres pilars: la inexistència de contrapoders socials o polítics globals, l'externalització de riscos del poderosos cap a la societat en múltiples formes -riscos socials-, de gènere, ambientals, generacionals i de seguretat- i una distribució molt desigual de la riquesa creada.

Coscubiela, segon per l'esquerra, durant l'acte d'ICV "L'esquerra transformadora davant la crisi del capitalisme", del passat mes de gener

Aquests són els nostres reptes. Construir agents socials, polítics, institucionals amb capacitat d'exercir de contrapoders, de contrapesos als mercats globals. Impulsar polítiques que impedeixen l'externalització de riscos i donar batalla per una distribució més equitativa de la riquesa. No és fàcil, ni és una feina d'avui per demà. Però si no volem que en sortir de la crisi la societat sigui més injusta i dualitzada, si no volem que crisis d'aquesta naturalesa es repeteixin periòdicament, cal començar a donar batalla ideològica, recordant el que ens deia Gramsci: "No es pot guanyar la batalla política si abans no es dona i es guanya l'hegemonia de les idees". I de moment l'hegemonia la continuen tenint ells.

No ens equivoquem. Els partits, com les organitzacions socials, necessiten donar respostes quotidianes als problemes de les persones i si es governa es necessita prendre decisions, perquè amb ideologia no n'hi ha prou. Però la gestió d'allò quotidià, tot sent necessari no és suficient. Que el canvi en el model de globalització no sigui per demà no significa que aquesta batalla d'idees no ens serveixi per avui. No sols ens serveix, sinó que ens resulta imprescindible. Per exemple, per encarar les eleccions europees amb una idea clara. Europa no és el problema, Europa no pot ser la coartada. Europa pot ser una part de la solució. I per això cal entendre que la potencialitat que ens dona una moneda comuna ha d'anar acompanyada urgentment de l'harmonització econòmica i fiscal. I si no és possible en els 26, caldrà intentar-ho per la zona euro. Com caldrà començar a limitar els riscos generats pels mercats de capitals globals amb controls a l'especulació o amb figures impositives -de moment nacionals i coordinades- que penalitzin la seva utilització.

Donar batalla ideològica també ens pot servir, avui, per encarar un futur immediat en què l'impacte que estan provocant 4 milions d'aturats està sent utilitzat de manera vergonyosa per demanar recursos públics per salvar els especuladors de sòl i habitatges i per exigir mesures desreguladores de la relació laboral. Només amb la batalla de les idees podrem aconseguir una majoria social que entengui i defensi que una de les causes de la crisi és la injusta distribució de la renda, i que no és incrementant els beneficis empresarials o canviant deute privat per deute públic com ens en sortirem, sinó reforçant la capacitat de demanda de béns i serveis

- És la crisi d'un model de globalització basat en la inexistència de contrapoders socials o polítics globals, l'externalització de riscos del poderosos cap a la societat i una distribució molt desigual de la riquesa.

- Si no volem que en sortir de la crisi la societat sigui més injusta i dualitzada, cal donar batalla ideològica.

de la majoria de la població i això es fa amb inversió pública, amb salaris dignes i no congelats, amb creació d'ocupació i amb prestacions d'atur o rendes garantides de ciutadania.

Ara s'està destruint una ocupació feble i volàtil, creada al caliu de la gran bacanal immobiliària, i també l'ocupació industrial de sectors que no es van reconvertir i reforçar perquè era més rendible reinvertir els beneficis industrials en el sector immobiliari. El miracle econòmic espanyol s'ha construït sobre els incentius perversos que a la iniciativa privada i a molts poders públics en forma d'ingresos fiscals els ha ofert, durant quinze anys, un model productiu basat en sòl abundant, en mà d'obra desregulada oferida per un mercat de treball global i per diner molt barat. Els que plantegen més desregulació no pretenen crear ocupació, sino recuperar els nivells de beneficis i mantenir un sistema obsolet.

Per això necessitem urgentment una lectura ideològica de la crisi que ens permeti articular respostes polítiques de manera immediata.

DESPRÉS DE LA BOMBOLLA

L'HABITATGE HA DE SER UN DRET PER A TOTHOM

La crisi financera mundial no és l'única causa de la recessió actual. A molts països, com ara els Estats Units i Espanya, la bombolla immobiliària que va absorbir durant una dècada els estalvis i l'especulació amb les seves innovacions, com ara les hipoteques subprime o el sobreendeutament d'empreses i famílies per comprar sòl i habitatge, ha fet més ràpida i més dura la crisi i amenaça amb fer-la més llarga.

Ricard Fernández Ontiveros
Membre de la Comissió Executiva d'ICV

A Espanya, el 15% dels treballadors, uns 3 milions, fins l'any 2007 depenien directament o indirectament de la construcció, sobretot de la producció d'habitatge. Nosaltres vàrem insistir continuament, tant als governs d'Aznar com als de Zapatero, que calia frenar la màquina, que aquesta bombolla perjudicava tant el territori com els compradors d'habitatge i que el model de creixement basat en el *monoconreu de la toxana* creava uns riscos enormes per a l'economia espanyola. Ara veiem que, lamentablement, teniem tota la raó i que la sobreoferta d'habitatge i la manca de finançament per als compradors estan enviant aquests treballadors a l'atur. Les dades de Catalunya són prou explícites: 127.000 habitatges iniciats el 2006, només 27.000 el 2008 i possiblement menys de 15.000 aquest any.

Davant d'aquesta situació dramàtica, no és cert que l'única alternativa sigui la petita obra pública local, sens dubte important, o la reconversió dels aturats cap a altres sectors. A ICV afirmem que bona part d'ells poden anar cap a altres activitats relacionades, en totes les quals el sector públic hi té molt a dir. Una d'elles és la promoció d'habitatge protegit. Hi ha qui argumenta que no té sentit fer habitatge assequible quan el de preu lliure no es ven. Nosaltres creiem que bona part de la nostra població continua privada del dret a l'habitatge, dret que només li pot donar l'habitatge protegit. Molt hauria d'abaixar l'habitatge lliure per poder estar a l'abast dels nostres joves, dels immigrants, de la gent gran i de tantes altres famílies que ja no poden pagar el lloguer. Quan nosaltres vàrem arribar al Govern el 2003, només el 5% de l'habitatge era protegit. El 2008, gràcies a la nostra actuació decidida, va ser del 37%. I treballarem per fer-ne més. Per exemple, a través de les Àrees Residencials Estratègiques, nous barris arreu de Catalunya amb criteris de sostenibilitat ambiental i de cohesió social que en els pròxims anys generaran entre 70.000 i 100.000 habitatges, la meitat dels quals protegits.

Més rehabilitació

Una altra activitat que pot donar molta ocupació és la rehabilitació del parc d'habitatges, que per cert ofereix molts altres beneficis: redueix els habitatges buits; augmenta el lloguer; redueix el consum energètic; recupera els cases antics i els barris humils; redueix els riscos; millora l'accessibilitat, etc. És per això que des del 2004 estem tirant endavant des del Departament de Medi Ambient i Habitatge un ambiciós programa d'ajuts de fins al 50% del cost en reparació de patologies o del 60% en instal·lació d'ascensors o en tancaments de façanes i cobertes. L'èxit d'aquestes mesures és evident: arreu del país les comunitats de veïns obtenen gratuïtament els TEDI (Test de l'Edifici), uns diagnòstics tècnics a partir dels quals coneixen la realitat dels seus habitatges, les alternatives constructives i els pressupostos. A més, quan coneixen els ajuts citats, poden optar per acollir-s'hi en millora no només del seu benestar i la seva seguretat sinó també del seu entorn i de l'estalvi energètic. I a això hem d'afegir-hi la gran tasca de l'empresa pública ADIGSA en la rehabilitació del parc social que el franquisme va construir deficientment.

A més, la revisió del Pacte d'Entesa i mesures tals com la Llei de Barris o l'increment de les inversions en transport públic, en creació d'equipaments sanitaris, culturals, socials i educatius i en la millora dels espais naturals estan permetent ja que es faci front a la pèrdua d'ocupació en el sector de la construcció. El canvi de model de mobilitat en favor del transport ferroviari, marcat pel nou Pacte Nacional d'Infraestructures, actualment en preparació, implicarà un nou salt endavant en aquest sentit. Dissortadament, la manca d'un finançament just per a Catalunya limita les actuacions del govern en tots aquests àmbits. És una llàstima que la valentia del govern català topi encara amb l'estretor de mires i la gasiveria del govern del senyor Zapatero.

Ricard Fernández, durant una Jornada d'Habitatge d'ICV

Diners i sòl per a l'habitatge protegit

Els 4 milions d'aturats, 622.000 dels quals a Catalunya, necessiten una actuació més decidida del govern espanyol amb un increment més decidit de la inversió pública i de la despesa social, amb una millora del finançament de comunitats i ajuntaments i, també, amb una nova política d'habitatge que prioritzi, com fem a Catalunya, la promoció d'habitatge protegit i la rehabilitació. En aquest sentit, seguirem reclamant del govern espanyol tres velles reivindicacions. La primera, un increment de les transferències a les comunitats per a rehabilitació i molt especialment per millorar l'equilibri energètic dels habitatges i per a la millora i la remodelació de cases antics i barris humils. La segona, la cessió a les comunitats dels patrimonis públics dels diversos ministeris per fer-hi habitatge protegit: casernes militars i de la Guàrdia Civil, equipaments de duanes, sobrants de xarxes de carreteres i ferrocarrils, etc. I, finalment, condicionar els ajuts a bancs i caixes perquè aquests facilitin els crèdits necessaris per a la producció i la compravenda d'habitatge protegit i per a la rehabilitació.

- L'especulació immobiliària és una de les causes principals de la crisi econòmica.

- El 2008, gràcies a la nostra actuació decidida, el 37% dels habitatges construïts van ser de protecció oficial.

- Comparant com tracta el govern del PSOE els banquers i els llogaters es fa realitat allò de "feble amb els forts, fort amb els febles".

Precisament, la manca de crèdit està frenant ara molts projectes d'habitatge protegit i està impedit que molts adjudicataris de pisos o d'ajuts a la rehabilitació puguin comprar, avalar o finançar. Des del nostre punt de vista, en aquesta activitat, igual que en moltes d'altres, l'excepcionalitat del moment actual de manca de liquiditat no sols hauria de fer replantejar radicalment el pla de salvació de les entitats financeres sinó que justifica que l'Institut de Crèdit Oficial repregui el seu paper de finançador directe d'activitats tan necessàries com les que hem defensat en aquest article.

En canvi, les prioritats dels senyor Zapatero passen per altres llocs. Un trist exemple ha estat la presentació al Congrés d'una reforma de la Llei d'Arrendaments per aconseguir els *desnonaments express*; és a dir, per facilitar i accelerar el desallotjament dels llogaters que tenen problemes per pagar el lloguer. Quin moment més inoportú ha trobat el govern per fer-ho! L'esmena a la totalitat presentada per Joan Herrera va ser rebutjada per PSOE, PP i CiU. Novament, comparant com es tracta banquers i llogaters, es fa realitat allò de *feble amb els forts, fort amb els febles*.

Cal promoure l'habitatge protegit

CRISI DE DRETES: SOL

ICV-EUiA presenta les seves propostes per construir a nivell europeu una sortida a la crisi econòmic

PER UNA NOVA EUROPA BASADA EN LA JUSTÍCIA SOCIAL, L'ECOLOGIA I ELS DRETS DELS POBLES

En les properes eleccions al Parlament Europeu del 7 de juny decidim molt més que qui ocuparà els escons del Parlament. Decidim quina sortida volem a la crisi. Una crisi que té una dimensió econòmica, social i ecològica. El model de creixement és, en darrer terme, la causa de la crisi econòmica, de l'augment de les desigualtats i la pobresa i l'origen del canvi climàtic; dels grans reptes que avui té la humanitat.

El model d'integració econòmica i monetària, amb el Pacte d'Estabilitat i Creixement, els objectius del Banc Central Europeu i les polítiques de desregulació econòmica tenen una orientació neoliberal que ha perjudicat els treballadors i les treballadores i s'ha demostrat inútil per combatre la crisi.

Les polítiques impulsades per directives com la Bolkenstein (per la liberalització dels serveis públics), la de les 65 hores de treball o l'anomenada directiva de "la vergonya" sobre la immigració, suposen un retrocés en el camí de l'Europa social. La "lliure competència" sense límits i la "por a la immigració" han primat sobre els drets de les persones i l'accés a uns serveis públics universals. La mercantilització de les societats europees, en detriment de l'extensió dels drets laborals i socials i de la protecció del medi ambient, és un llast per a l'avenç de la construcció europea.

El predomini del mercat sense mecanismes institucionals de control suficients i d'una veritable integració fiscal, laboral i social en l'àmbit europeu, i la carrera a la baixa dels salaris i de les condicions laborals, està afeblint la capacitat de negociació dels sindicats i de decisió dels treballadors i les treballadores. El biaix cap a la dreta és, ahora, causa i efecte de l'enorme poder polític i social i de la capacitat d'influència de les multinacionals i de les grans entitats financeres, organitzades en *lobbys* que tenen una incidència molt gran en les polítiques europees, en comparació amb les organitzacions de treballadors, pagesos, consumidors i ecologistes.

L'Europa mercat, que en nom de la competència accepta les desigualtats i l'exclusió, no porta cap a la integració d'Europa sinó que provoca la pèrdua de la veritable identitat comuna en què es pot basar el sentiment de ciutadania europea: una Europa unida com a espai de llibertat, justícia social, protecció ambiental i respecte pels drets humans, de forma igual per a tots els països membres.

Aquestes polítiques han estat impulsades per les forces conservadores. Al Parlament Europeu hi ha una majoria de dretes, i avui bona part dels governs dels estats de la UE estan a mans de la dreta, dels Sarkozy, Berlusconi o Merkel, o de governs progressistes com l'espanyol, que sovint assumeixen acríticament les polítiques liberals. Aquesta dreta i aquestes polítiques a Catalunya estan representades per CiU i PP.

No volem sortides de la crisi que ens portin als anys vuitanta i noranta del segle passat, amb reformes laborals que retallin drets i polítiques ambientals inexistents, sinó al segle XXI. No podem permetre que la crisi sigui l'excusa per desmantellar l'Europa social, oblidar-se del combat contra el canvi climàtic o reimpulsar l'energia nuclear.

És necessària una majoria plural d'esquerres i ecologista al Parlament Europeu que canviï el rumb de les polítiques europees. Una majoria amb un paper determinant de les forces de l'esquerra verda i alternativa, que sigui la garantia del gir cap a l'esquerra de la política europea i eviti acords entre conservadors i socialistes en perjudici dels drets socials i de les polítiques ambientals.

És necessari que la veu d'esquerres i ecologista se senti amb força al Parlament Europeu, perquè ningú defensarà amb tanta força i coherència els treballadors i les treballadores, els drets socials, la lluita contra el canvi climàtic, el tancament de les nuclears, l'equitat entre dones i homes i una veritable democratització de les institucions europees.

Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa, junt amb altres forces d'esquerres i ecologistes de tota Europa, proposem una alternativa global, un nou acord social i verd (*New Green Deal*) per sortir de la crisi, posant en el centre de les polítiques europees la creació d'ocupació, la justícia social, el desenvolupament sostenible i els drets humans. Un nou acord que faci de la crisi una oportunitat per superar l'actual model productiu a favor d'una economia ecològica que incorpori la sostenibilitat en la producció i el consum. Un nou acord per garantir una veritable igualtat d'oportunitats tant a dins com a fora de la feina, sense tenir en compte el sexe, l'edat, l'origen, les opcions filosòfiques o religioses, la discapacitat o l'orientació sexual.

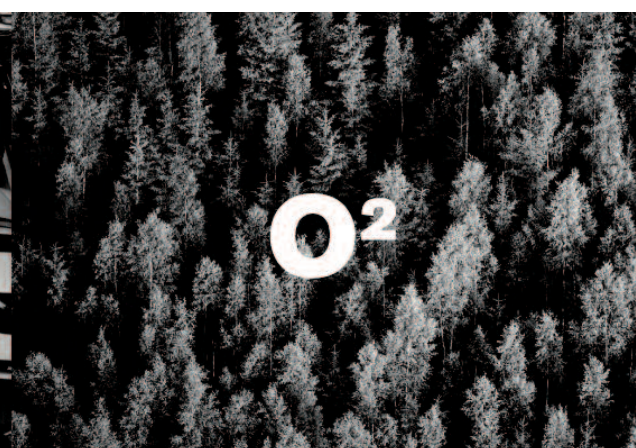
Per a ICV-EUiA la unitat d'Europa no pot ser sols la dels estats ni és una fi per si mateixa, sinó que és una necessitat per reforçar i aprofundir en la veritable democràcia política i social. L'ideal d'una Europa unida no tindrà futur si no hi ha unes veritables polítiques per crear llocs de treball, combatre la pobresa i les desigualtats social, els desequilibris entre territoris, l'exclusió de les persones migrades i la destrucció del medi ambient.

Volem més Europa, una Europa unida, federal i democràtica, social i ecològica, que s'impliqui en la globalització de la democràcia i dels drets humans.

El proper 7 de juny decidim quina sortida volem a la crisi.

No volem sortides de la crisi que ens portin als anys vuitanta i noranta, amb reformes laborals que retallin drets i amb polítiques ambientals inexistents.

Cal una majoria de les forces de l'esquerra verda i alternativa que eviti acords entre conservadors i socialistes en perjudici dels drets socials i de les polítiques ambientals.

SOLUCIONS D'ESQUERRES

Una solució que suposi deixar enrere les polítiques de dretes que han provocat la greu situació que vivim a Europa

El model de creixement és la causa de la crisi econòmica, de l'augment de les desigualtats i la pobresa i l'origen del canvi climàtic.

3. UNA EUROPA FEDERAL AL SERVEI DE LA GENT I DELS POBLES D'EUROPA

- **Avançar cap a la construcció europea.**
El que ha posat de relleu la crisi és que l'estructura de la UE no estava preparada per fer polítiques econòmiques contra la crisi, sinó que només era concebuda per fer polítiques de caire neoliberal. Aquest fet en qüestió demostra la necessitat de reformar les estructures actuals de la Unió i el Tractat de Lisboa no aporta totes les solucions necessàries.
Alhora, per ICV-EUiA la construcció europea ha de ser un procés que tendeixi a la progressiva federalització d'Europa, entesa com l'Europa dels pobles.
- **Per una Europa més democràtica.**
Europa ha de fer passos importants cap a una major democratització de les seves estructures. Però la manca d'un veritable procés constituent en el seu moment, la complexitat del funcionament de les institucions i l'opacitat (com les deliberacions secretes del Consell) posen en dificultats el reconeixement democràtic de la Unió.
L'objectiu fonamental de la reforma institucional ha de ser garantir una veritable separació de poders i corregir el dèficit que actualment hi ha en termes de democràcia representativa de la UE.
- **Per una Europa amb una veu única al món: la política exterior basada en la defensa dels drets humans.**
La política comercial de la Unió està basada en unes negociacions que només busquen el benefici econòmic immediat, amb acords de col·laboració que inclouen clàusules de condicionalitat de respecte als drets humans i a la democràcia, que no s'acaben aplicant mai.
Hi ha qüestions que sense els europeus no estarien, en cap cas, en l'agenda internacional: la protecció dels drets humans, o la ja esmentada agenda contra el canvi climàtic. Són exemples que mostren que, amb voluntat política, la UE pot ser capaç de desenvolupar una política exterior única basada en la defensa de drets i llibertats.

FEMINITZAR EUROPA

Tot i la legislació i el principi d'igual remuneració per treball d'igual valor, a la UE les diferències salarials entre homes i dones va en augment. Des d'ICV-EUiA defensarem l'aplicació del principi d'igualtat de retribució entre els treballadors i les treballadores.

DES D'EUROPA PER L'EMANCIPACIÓ JUVENIL

ICV-EUiA creiem que l'objectiu de les polítiques de joventut ha de ser millorar les condicions de vida, formació i treball dels i les joves i alhora obrir oportunitats de participació social. Els i les joves no només tenen el dret legítim de reclamar un present i un futur millors, sinó que tenen la responsabilitat de treballar-hi. Per poder fer-ho de forma plena, però, és fonamental reconèixer les seves necessitats específiques i donar-hi respostes que en garanteixin la plena inclusió social.

AMB AQUESTS OBJECTIUS, ICV-EUiA PRESENTA UN PROGRAMA ARTICULAT EN TRES GRANS BLOCS

1. UNA ECONOMIA EUROPEA SOCIALMENT JUSTA I ECOLÒGICAMENT SOSTENIBLE PER SORTIR DE LA CRISI

- **Per una sortida d'esquerres a la crisi. Per una Europa amb justícia econòmica i una societat inclusiva.**
L'economia verda és la solució econòmica a la crisi, ja que a més de ser garant de la supervivència de la vida en el planeta és un enorme jaciment d'ocupació en tots els àmbits, des de la gestió de residus o de l'aigua fins a l'energia, passant per la preservació del territori i la biodiversitat. No acceptem sortir de la crisi per tornar al mateix model suïcida de creixement malbaratador dels recursos naturals.
- **Per una Europa que lideri la lluita contra el canvi climàtic, la modernització ecològica i la transició cap al desenvolupament sostenible.**
La crisi econòmica internacional ha posat sobre la taula la insostenibilitat econòmica de l'actual model de desenvolupament. Aquesta insostenibilitat és també ecològica i té expressions múltiples: energètiques, climàtiques, alimentàries, d'exhauriment dels recursos i vinculades a la salut de les persones. L'energia nuclear no forma part d'aquest trànsit cap a un nou model de desenvolupament.
- **Per una agricultura i pesca sostenibles. Per un món rural viu.**
Cal una nova política agrícola de la UE (PAC), reorientant els seus recursos cap a polítiques estatals i regionals que impulsin reformes en el model de producció, que apostin per la preservació de la sostenibilitat del sòl, de l'entorn, els recursos hídrics i l'aposta per la sobirania alimentària i l'agricultura ecològica.
- **Per una Europa que defensi la protecció dels animals.**
Impulsar la legislació relativa a la protecció animal perquè aquesta entri finalment en vigor. S'ha observat una inquietant tendència a retardar la implementació d'aquestes lleis entre els països membres, les indústries i fins i tot la pròpia Comissió Europea. Cal que el Parlament Europeu controlï l'aplicació d'aquesta normativa entre els països membres.

2. UNA EUROPA DE DRETS PER A TOTHOM

- **Per una Europa que enforteixi els drets dels treballadors i les treballadores.**
ICV-EUiA té com a objectiu enfortir els drets dels treballadors. L'Europa social ha de suposar la millora de les condicions de vida dels treballadors i les treballadores i no una carrera a la baixa en termes de condicions laborals i protecció social. Cal posar fi a les polítiques europees que debiliten els serveis públics.
ICV-EUiA s'ha oposat frontalment a la Directiva sobre el temps de treball que feia possible l'ampliació de la jornada laboral fins a les 65 hores setmanals.

- **Per una Europa que garanteixi els drets socials a tothom. Pobresa 0.**
Actualment, 76 milions de ciutadans i ciutadanes de la Unió Europea viuen per sota del llindar de pobresa. ICV-EUiA proposa l'impuls d'un sistema de rendes mínimes garantides a la UE en funció de la situació personal i familiar.
- **Per una Europa que defensi els drets de les persones migrades.**
ICV-EUiA està a favor d'una única ciutadania de residència; és a dir, per a totes les persones que resideixin en un país de la UE, tinguin o no la nacionalitat d'aquest país. El que ha marcat la discriminació de les persones migrades ha estat la Directiva de Retorn, que justament ha estat anomenada pels moviments socials com de la vergonya. Aquesta directiva ha tingut el suport de majories del grup del Partit Popular Europeu (amb la dreta més rànica de Berlusconi, Sarkozy, etc.) i malauradament acompanyades del grup de Partits Socialistes, entre elles les del PSOE (de Zapatero). Des d'ICV-EUiA rebutgem la directiva de la Vergonya.
- **Per una educació pública europea de qualitat, gratuïta, laica, plural i democràtica.**
Defensem una educació pública europea de qualitat, gratuïta, laica, plural i democràtica per ser l'única que garanteixi la igualtat de drets i oportunitats per a tothom, promou la participació democràtica de tots els sectors implicats en el procés educatiu, respecta la llibertat de consciència i creences, atén la diversitat de l'alumnat i es compromet amb l'interès comú i el servei públic, al marge d'interessos particulars lligats a l'adoctrinament ideològic o al negoci econòmic.
- **Per un espai universitari europeu que garanteixi l'accés a una universitat pública de qualitat.**
Per a les universitats espanyoles l'adaptació a aquest nou model està sent un procés traumàtic i ple de tensions perquè té un fort impacte a diferents nivells i fa més evidents i agreuja problemes ja existents i que fa temps que pateixen les nostres universitats. La decisió política per part de l'Estat de què les universitats havien de fer l'adaptació a l'EEES a cost zero, s'ha vist com la pitjor de les decisions i ha introduït greus amenaces a una universitat que volem de servei públic i de qualitat.
- **Una Europa de drets i llibertats sexuals.**
ICV-EUiA ha tingut un paper destacat en el Parlament Europeu en defensa dels drets civils i l'eixamplament dels drets de ciutadania. Des del Parlament Europeu ens comprometem a lluitar contra totes les formes de discriminació per raó de sexe o identitat de gènere, que encara persisteixen.

PER UNA EUROPA D'ESQUERRES QUE ATURI LA DRETA

LA COALICIÓ ICV-EUIA PRESENTA LA SEVA CANDIDATURA

El passat mes de març, ICV i IU van acordar concórrer junts a les eleccions europees del proper 7 de juny. La coalició ICV-EUIA presenta una candidatura "d'esquerres pacifista, ecologista, i europeista" per a les properes eleccions al Parlament Europeu.

1. RAÛL ROMEVA RUEDA

Nascut el 1971, és doctor en Relacions Internacionals i llicenciat en Ciències Econòmiques per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). És analista-investigador sobre conflictes armats i rehabilitació postbèlica a l'Escola de Cultura de Pau de la UAB i consultor de Nacions Unides.

És autor de diversos llibres i publicacions, entre les quals destaquen: "Guerra, posguerra y paz: pautas para el análisis y la intervención en contextos posbélicos o postacuerdo"; "Bosnia en paz: lecciones, retos y oportunidades de una posguerra contemporánea"; "Desarmament i desenvolupament: claus per armar consciències"; "Bòsnia-Herzegovina: lliçons d'una guerra"; "Pau i seguretat a Europa: prevenció de conflictes armats a l'Europa de la postguerra freda" i "Construcció europea: present i futur de la UE".

D'octubre de 1995 fins a l'agost de 1996 va ser l'ajudant principal del representant de la UNESCO a Bòsnia-Herzegovina i el responsable del programa educatiu i de promoció del programa de Cultura de Pau de la UNESCO en aquell país. Ha estat professor associat de Relacions Internacionals a la UAB (1994-1995 i 1996-2002), investigador sobre pau i desarmament al Centre UNESCO de Catalunya (1994-1998) i coordinador de campanyes de desarmament i prevenció de conflictes armats a Intermon-Oxfam (1998-1999).

La seva militància a ICV comença a l'agrupació de Caldes de Montbui (Vallès Oriental) l'any 1989. Entre 1994 i 1999 milita tant a Joves amb Iniciativa-Joves d'Esquerra Verda com a l'organització temàtica Europa d'ICV. La seva militància l'ha dut, sobretot, a col·laborar en aspectes relacionats amb la construcció de la pau, el desarmament, la cooperació i les relacions europees i internacionals.

El 1994 i el 1999 va ser candidat al Parlament Europeu en les llistes d'ICV. També ha format part de les candidatures d'ICV en diverses eleccions municipals (Caldes de Montbui, 1991 i 1995), autonòmiques (1992) i estatals (2000). El 2004 va ser elegit eurodiputat. En aquests 5 anys ha destacat la seva tasca en els camps de la defensa dels treballadors i les treballadores, en la lluita contra la directiva de les 65 hores, en control de la pesca il·legal, el rebuig a la directiva de la vergonya, la igualtat de gènere i contra els femicidis. Ha estat escollit com a segon eurodiputat més actiu de tota l'eurocambra.

2. NÚRIA LOZANO

Nascuda el 1967, és llicenciada en Dret per la Universitat de Barcelona i tècnica superior en prevenció de riscos laborals. Advocada en exercici, actualment treballa com a sindicalista a CCOO. Milita a EUiA des del 1998, a l'assemblea local de L'Hospitalet de Llobregat. Ha estat integrant de les candidatures d'ICV-EUIA a les eleccions autonòmiques (2006) i generals (2008). Actualment és la responsable nacional de món del treball d'EUiA, i forma part de la Permanent, de la Comissió i del Consell Nacional d'EUiA. És membre del Consejo Político Federal d'IU, així com del nucli coordinador de la xarxa de sindicalistes del Partit de l'Esquerra Europea.

3. ARGÀ SENTÍS MATÉ

Nascuda a Tarragona el 1964, és llicenciada en Filologia Catalana per la UB. Treballa com a coordinadora de dinamització i assessorament al Centre de Normalització Lingüística de Tarragona. Membre del comitè d'empresa en representació del sindicat CCOO. Ha participat en diversos moviments socials, feministes i per la pau i col·labora amb un col·lectiu ecologista. Ha estat cooperant a Nicaragua. Adherida a Iniciativa el 2003, en l'actualitat és portaveu d'ICV a Tarragona.

Acte de presentació de la candidatura europea de la coalició ICV-EUIA

4. ERNEST URTASUN DOMÈNECH

Té 27 anys. Llicenciat en Ciències Econòmiques per la Universitat Autònoma de Barcelona, Postgrau en Relacions Internacionals per la Universitat de Barcelona. Ha estat membre de l'equip coordinador de Joves d'Esquerra Verda del 2000 al 2007 i coordinador de Barcelona. Ha estat portaveu de la Federació de Joves Verds Europeus, membre del comitè executiu del Partit Verd Europeu i membre del bureau del Fòrum Europeu de la Joventut. Va ser candidat a les eleccions municipals de Barcelona el 2003 i el 2007, i a les europees del 2004. Actualment és membre de la Comissió Executiva Nacional d'Iniciativa per Catalunya Verds com a responsable de Relacions Polítiques.

5. MONTSE ESCUTIA I ACEDO

Nascuda el 1969 a Barcelona. Enginyera Agrònoma per la Universitat de Lleida i especialitzada en Gestió del Medi Ambient per l'Escola Nacional Superior d'Agronomia de Rennes (França). És la coordinadora del Departament Tècnic i de Formació de l'ONG Vida Sana, entitat que es dedica al foment de l'agricultura ecològica i el consum responsable. És coordina del Màster d'Agricultura Biològica de la Universitat de Barcelona i membre del consell de redacció de *The Ecologist*. Des del 2007 és tinenta d'alcalde de l'Àrea de Polítiques Ambientals, Sostenibilitat i Participació a Castelló d'Empúries.

6. MIQUEL ÀNGEL CLAVERIA

Té 25 anys. Va néixer a Lleida, ciutat on resideix actualment. És responsable de Joves d'Esquerra Verda a les Terres de Lleida. Ha cursat diferents monogràfics i cursos de disseny gràfic i fotografia des de 2003 i fins a l'actualitat, i s'hi dedica professionalment. Des del 2008 és conseller nacional d'ICV i ocupa un lloc com a membre de la Mesa Nacional.

7. ANTONI BARBARÀ MOLINA

Va néixer el 1946. És llicenciat en Medicina i Cirurgia. Actualment treballa com a assessor en salut pública i salut laboral a l'Ajuntament de Barcelona. És secretari de l'associació cívica "Dempeus per la Salut Pública". Regidor a Badalona del 1979 al 1983 i tinent d'alcalde entre 1987 i 1991. Militant del PSUC en clandestinitat des de 1963. Des de 1982 militant i membre de la direcció del PCC. Cap de llista pel PCC a les eleccions generals del 86. Fundador i membre de la direcció d'EUiA des de la seva fundació fa 10 anys. Membre del Consejo Federal d'IU. És responsable d'Internacional i Europa d'EUiA. És membre del Comitè Executiu i del Secretariat del Partit de l'Esquerra Europea (PEE) des de la seva fundació el 2004.

SUPLÈNT: GIBET LLOBREGAT CORTÉS

Va néixer el 1975, milita a ICV des del 1996. Afilada a CCOO des del 1998, ha desenvolupat diverses tasques com a sindicalista: treballa a Seat des del 2000, el 2004 va passar a formar part de l'Executiva Intercentres de la Secció Sindical amb les responsabilitats de Dona i Joventut. El 2002 va entrar a formar part de la Comissió Política d'ICV de Seat i el 2008 va ser escollida com a presidenta del grup d'ICV de Seat. És consellera nacional d'ICV i membre de la Comissió Executiva com a responsable de Política Industrial i de la Comissió Política de la Sectorial d'Economia i Treball.

SUPLÈNT: MARIA VILÀ MIRÀS

Nascuda el 1981 a Reus. És llicenciada en Dret per la Universitat de San Pablo CEU de Madrid, Postgrau d'Agents de Cooperació Internacional per SETEM i UPC. Va cursar estudis de Dret Comunitari. És presidenta de PAU ARA Catalunya, entitat dedicada a la solidaritat amb Palestina i Afganistan. Té una àmplia experiència en el món del voluntariat. En l'actualitat forma part de la Junta directiva de la Federació Catalana de Voluntariat Social i n'és la responsable de Relacions Internacionals. Integrant activa d'Anim-acció d'EUiA, és membre d'Alternativa Jove i del Consell Nacional d'EUiA.

L'HORA DE L'AGENDA ROIGVERDA

UN PLA INTEGRAL, JUST, SOSTENIBLE I DE FUTUR

ICV vol impulsar un "Green New Deal". Els tres objectius principals del "Green New Deal" són, en primer lloc, generar ocupació per lluitar contra l'atur i protegir els col·lectius més vulnerables; en segon lloc, reduir la dependència del petroli i reduir la contaminació; i, en tercer lloc, complir els objectius del mil·lenni i acabar amb la pobresa extrema abans del 2015.

El passat mes de febrer, el Programa de Nacions Unides per al Medi Ambient (PNUMA) va publicar un extens informe al respecte, en el que han participat persones expertes, agències de medi ambient i agents econòmics. Aquesta proposta de *Green New Deal* suposa un bon punt de partida per al canvi de rumb de les polítiques socials, ambientals i energètiques que hauria de desenvolupar la Unió Europea i intenta donar resposta a la triple crisi (econòmica, energètica i alimentària) que estem vivint.

Quant a la reducció de la dependència dels combustibles fòssils, l'informe de Nacions Unides dona quatre directius: incrementar l'eficiència energètica dels edificis, reduir el trànsit per carretera i incrementar-lo per ferrocarril, construir una xarxa elèctrica més eficient i sostenible i desenvolupar les energies renovables, especialment l'eòlica i la solar. ICV està impulsant mesures en aquest sentit dins els seus àmbits d'actuació: Des del Departament d'Habitatge de la Generalitat s'han impulsat mesures perquè s'incideixi en la rehabilitació del parc d'habitatges ja edificat amb paràmetres d'eficiència energètica, com ara l'aïllament tèrmic de façanes i cobertes. Joan Herrera, diputat d'ICV al Congrés, ha intentat en reiterades ocasions que el Congrés aprovés un Pla de Rehabilitació Ecològica d'Edificis 2009-2012, defensat per entitats ecologistes i sindicats, tot i que s'ha trobat amb la negativa del govern socialista. La UE, en canvi, està seguint el camí contrari a les propostes energètiques del PNUMA. A principis d'aquest any, el president de la Comissió Europea, Durão Barroso, enunciant que dotarà amb 5.000 milions d'euros el Pla de Recuperació de la UE. D'aquests 5.000 milions, està previst que 3.500 es destinin a finançar projectes relatius a l'àmbit energètic, dividits de la següent manera: 3.000 milions per a carbó i gas, energia clarament insostenible, i uns 500 milions per a l'eòlica. No totes les apostes energètiques són igualment eficaces per fer front a la crisi econòmica, així com no totes són igualment adequades per tal de fer front a l'altre gran repte mundial actual: l'escalfament global.

Per a la reducció de la pobresa als països en vies de desenvolupament, les propostes de l'informe de Nacions Unides van dirigides a polítiques, reformes i inversions amb l'objectiu que els estats facin un ús més eficient dels seus recursos i perquè millorin els seus processos de producció. L'informe considera que cal garantir que aquests països tenen les infraestructures i serveis sanitaris i d'educació necessaris. També s'insisteix en la necessitat de preservar els ecosistemes que són font de vida i de riquesa per a algunes poblacions que viuen en situació de pobresa extrema, com pot ser el cas de l'Amazònia o els llacs i rius de l'Àfrica. Cal tenir, doncs, especial atenció a la població rural d'aquests països i entorns fràgils.

- El "Green New Deal" suposa un bon punt de partida per al canvi de rumb de les polítiques socials, ambientals i energètiques que hauria de desenvolupar la Unió Europea.

A més d'això, es proposen un seguit d'accions a desenvolupar a nivell nacional i internacional. De les accions recomanades a nivell estatal destaquen la petició de què es destini un 1% del PIB a mesures per reduir la dependència del petroli, adoptar mesures per reduir el consum de l'aigua i incrementar un consum responsable dels recursos hídrics. De les propostes a nivell internacional destaquen la lluita contra el canvi climàtic, la petició de defensa dels ecosistemes dels que depenen els països més pobres, l'adopció d'un sistema financer internacional democràtic i transparent i l'increment de les ajudes perquè els països en vies de desenvolupament puguin portar a terme projectes en la línia del *Green New Deal*.

TREBALLS VERDS: MILLORS CONDICIONS LABORALS I MENYS CONTAMINACIÓ

Els treballs verds s'han convertit en l'emblema de l'economia sostenible i de la societat que preserva el medi ambient. Alguns exemples de treballs verds són les feines que ajuden a protegir els ecosistemes i la biodiversitat, a reduir l'ús de l'energia i el consum d'aigua i materials, a incrementar l'eficiència energètica, a minimitzar la generació de residus i a reduir la contaminació. Diversos estudis indiquen que aquest sector de l'economia ofereix unes condicions laborals sensiblement millors a les de la mitjana del consum productiu: millors salaris, més estabilitat, millors condicions de salut a la feina i elevada qualificació dels treballadors i les treballadores.

Actualment es fa difícil calcular el nombre de persones que treballen en l'anomenat *àmbit laboral verd*. La Comissió Europea calcula que l'eco-indústria a la UE suposa un 2,2% del Producte Interior Brut, comporta una facturació anual de 227.000 milions d'euros i ocupa, actualment, 3,4 milions de persones a temps complet. El problema amb aquestes dades, però, és que moltes d'aquestes feines estan relacionades amb la gestió

d'enormes quantitats de residus i de contaminació, enlloc de promoure'n la reducció. Així doncs, cal preguntar-nos quants d'aquests llocs són veritablement coherents amb una política laboral verda. Tot i això, queda clar que és una opció de futur que beneficia els treballadors i les treballadores i ajuda a la conservació del planeta.

ICV estem convençuts que el desenvolupament sostenible i just requereix tant l'extensió dels drets laborals com la protecció mediambiental. La creació de llocs de treball dignes i mediambientalment responsables és l'únic camí per sortir de la crisi i garantir els mitjans de vida als milions de treballadors i treballadores del planeta. És necessari, per tant, el desenvolupament d'un nou model de producció i consum. En aquest procés els sectors amb major impacte ambiental hauran de ser desplaçats per models emergents d'un impacte més reduït. És fonamental introduir polítiques de transició justa dels llocs de feina per assegurar que les persones afectades negativament per aquesta reestructuració comptaran amb alternatives laborals dignes i estables.

FEMINISME CONTRA LA CRISI

UNA OCASIÓ PER A LA IGUALTAT REAL

La crisi ataca directament les condicions de vida de les persones i, sobretot, dels sectors de població més vulnerables, incloent-hi les dones.

Dones amb Iniciativa

La crisi en el nostre país té connotacions pròpies per les febleses del mercat laboral, basat en la precarietat i en salaris baixos; amb un creixement en els darrers anys centrat en la construcció, l'especulació immobiliària i financera, el sector serveis de baix valor afegit i el consum privat.

Els efectes immediats en les taxes d'atur han estat molt més visibles en els homes ja que els sectors productius més afectats fins el moment ocupen majoritàriament homes, que també han rebut les atencions mediàtiques. Alhora, les polítiques públiques contra la crisi s'han adreçat, sobretot, a donar resposta a aquests sectors masculinitzats.

Però segons l'OIT¹, l'impacte de la crisi en termes de desocupació perjudicarà més les dones en la majoria de regions del món.

Cal que tinguem en compte que s'han de tenir molt presents les problemàtiques de les dones a l'hora de dissenyar les polítiques de combat contra la crisi, cal generar nous llocs de treball en aquells sectors més feminitzats, menys visibles però molt precaris, i incloure la perspectiva de gènere en les polítiques d'impuls de l'economia catalana.

LA DISCRIMINACIÓ PER RAÓ DE GÈNERE EN EL MERCAT DE TREBALL: UN PROBLEMA ESTRUCTURAL QUE AQUESTA CRISI AGREUJARÀ

Les dones s'han incorporat al mercat de treball en condicions de desigualtat respecte els homes -en un mercat segmentat, amb salaris baixos i pitjors condicions de treball-. L'any 2007 el 79'9% de persones ocupades a temps parcial eren dones, mentre que el percentatge de dones entre les persones ocupades a temps complet era només del 37'5%. Les dades mostren que els homes cobren un 29'27% més de sou que les dones. A més, per trams de salari, hi ha més homes entre les persones que tenen un salari més alt i, en canvi, les dones són majoria entre les persones que cobren el tram de salari més baix. A nivell europeu, les diferències salarials són d'un 15% de mitjana, arriben al 33% en alguns països. I el que ens mostren els estudis és que aquestes diferències van en augment.

UNA OPORTUNITAT

Si la política vol tenir un impacte real sobre l'ocupació, calen més objectius vinculants. Altrament, les diferents formes de desigualtat de gènere en els mercats laborals -l'increment de les formes d'ocupació femenina a temps parcial o precàries- es veuran de forma perversa com un "èxit" per a la igualtat d'oportunitats. No hem d'oblidar que els ingressos econòmics de les dones segueixen sent la clau per a la seva autonomia econòmica i perquè s'assoleixi una major igualtat en la societat de manera global.

Així doncs les polítiques públiques que es dissenyin i implementin per fer front a aquesta crisi han d'incorporar actuacions específiques contra les desigualtats de gènere de caràcter estructural en el mercat laboral com la diferència salarial, la segregació vertical i horitzontal o la temporalitat. A més, és del tot necessari que es consideri l'impacte de gènere en el conjunt de polítiques públiques anti-crisi i en particular pel que fa a les polítiques de combat de l'economia submergida i que s'incorpori la perspectiva de gènere a tots els estudis i anàlisis econòmiques.

Globalment, les dones que treballen estan en una situació més desfavorable que els homes, i per això la precarietat també afectarà les prestacions socials que se'n deriven. Moltes dones estan ocupades en sectors on trobem sobre-representació del treball a temps parcial, treball poc qualificat, salaris baixos, contractes temporals, etc. I, conseqüentment, tenen menys i pitjors prestacions d'atur, en durada i en quantitat rebuda, i pitjors condicions de jubilació. Segons les dades, les dones aturades que estan cobertes per algun tipus de prestació d'atur només assoleixen el 24% del total.

D'altra banda, les polítiques d'impuls d'un nou model econòmic han d'incloure la perspectiva de gènere per ser autènticament transformadores i tenir com a estratègia prioritària la integració de dones i homes en els sectors emergents, com les energies renovables, i en aquells que generen més valor afegit.

Tanmateix, s'ha d'exigir que els poders públics defensin la despesa social, la crisi no pot servir d'excusa per retallar els serveis i les prestacions socials. I, per suposat, han de tenir una especial atenció cap a les necessitats específiques dels col·lectius de dones que es troben en situació d'especial vulnerabilitat davant d'aquesta crisi com són les dones migrades, les dones monomarentals, les dones de l'àmbit rural i les dones grans amb pocs recursos.

Però si la crisi implica un risc per intensificar les desigualtats de gènere, també ens trobem davant d'una oportunitat per canviar els models estructurals que tenim, establir noves formes de producció i consum i de reorganitzar les estructures de la cura, establint un repartiment equitatiu del treball remunerat i no remunerat. La crisi financera ha de ser entesa com una ocasió per poder afirmar que una altra visió del món és possible, per apropar-nos a una globalitat on l'equitat i la igualtat entre homes i dones pugui esdevenir una realitat per a tothom. Hem d'encarar la crisi com una oportunitat i un moment de relançament per poder fer front a d'altres crisis subjacents i precedents a l'actual -la de la cura, l'alimentació, el clima i l'energia- i tendir cap a un creixement econòmic en equilibri social, de gènere i ecològic.

EL CANVI DE MODEL PRODUCTIU HA DE PASSAR PEL RECONeixEMENT DEL TREBALL REPRODUCTIU: AQUESTA TAMBÉ ÉS "LA CRISI DE LA CURA"

Les dones continuen sent la peça clau del funcionament de l'economia reproductiva; és a dir, d'aquella que no es veu ni es paga, però que és del tot necessària per al sosteniment de la vida humana. Segueixen sent les dones qui dediquen més del doble del temps que els homes al treball reproductiu, és a dir, a la cura de les persones -petites i grans- i al treball a la llar. Hi ha conseqüències socials, polítiques i econòmiques molt clares d'aquest fet: pitjors sous, menys reconeixement social, manca d'autonomia econòmica, pitjors jubilacions, més dificultats per a la promoció professional, etc.

La modernització econòmica no es pot basar només en la idea de la sostenibilitat ecològica i ignorar la sostenibilitat des del punt de vista humà. Ha arribat l'hora d'integrar en el nostre model productiu aquests altres treballs que creen riquesa i que són imprescindibles per a la sostenibilitat del sistema social i econòmic.

DAVANT DE LA CRISI, PROTEGIM ELS DRETS SOCIALS: SI ELS GOVERNS RETALLEN LA DESPESA SOCIAL, LES DONES PERDEN MÉS

Cal tenir en compte que les dones estan majoritàriament ocupades en els sectors dels serveis socials, molts d'ells vinculats als serveis públics de benestar. Per això defensem que les polítiques de creació d'ocupació també han d'adreçar-se a aquelles professions que construeixen la infraestructura més important, la que crea capital humà, com són el treball social, l'ensenyament i la formació, les professions relacionades amb la cura, etc.

A més a més, les dones són les principals usuàries i beneficiàries d'aquests serveis públics, per la qual cosa una menor despesa social provoca una pressió addicional sobre les responsabilitats socials que s'atribueixen a les dones i reforça el model tradicional de família patriarcal. En aquest sentit, cal que la despesa social s'incrementi, especialment la vinculada al desplegament de la Llei de dependència. La despesa pública en serveis de benestar com escoles bressol o centres per a gent gran és fonamental per a l'objectiu de la plena integració de les dones en el mercat laboral.

¹ (Organització Internacional del Treball, en el seu informe anual de tendències mundials de l'ocupació de les dones.)

SALARIS BAIXOS vs ATUR?

El pensament econòmic dominant ha donat categoria de llei a la idea segons la qual la desregulació laboral (mal anomenada flexibilitat) i la moderació salarial serien les dues grans vies per crear ocupació. És una idea que s'inscriu en un llarg procés d'empobriment de la reflexió econòmica i que ara, aprofitant l'increment de l'atur, s'utilitza per intentar degradar, encara més, les condicions de treball.

Antoni Puig Solé
Sectorial d'Economia i Treball d'ICV

Desregulació laboral, moderació salarial i atur

Paradoxalment, en els últims anys de creixement econòmic va persistir de manera ininterrompuda una bossa d'aturats que rondava els dos milions de persones.

Aquesta bossa d'atur, que ens ha deixat en un pèssim punt de partida en esclatar la crisi, ha estat una expressió de la rotació laboral generada per les precarietats. Però el discurs oficial ho amaga. Sosté, en canvi, sense cap mena de fonament, que l'atur és el resultat d'unes remuneracions salarials i d'unes cotitzacions socials "massa elevades".

Segons aquest axioma, la moderació salarial i la desregulació laboral que l'anima podrien permetre crear més ocupació: 1) o bé millorant la competitivitat, 2) o bé afavorint l'ús del "factor treball" en lloc del "factor capital".

Ens proposen fomentar la competitivitat a través de la disminució dels costos salarials i en detriment de la inversió i de la innovació, i per tant, col·locant en segon terme la productivitat del "factor treball".

Moderació salarial i competitivitat

La moderació salarial que proposen els empresaris podria tenir un efecte positiu si s'apliqués només en un sol estat. Ara bé, si ho fan també els altres, es transforma en una lluita desmesurada d'uns contra els altres. És el que ha passat en les últimes dècades i el que ara ens reclamen de nou, com si fos una mesura necessària per poder sortir de la crisi.

Quant a l'efecte de la substitució del "factor treball" sobre el "factor capital", per mitjà dels salaris baixos, acostuma a expressar-se de maneres diferents de les que el missatge oficial insinua: les empreses amortitzen els actius immobilitzats amb la finalitat de substituir-los al cap d'uns anys per uns altres que necessàriament incorporaran la tecnologia dominant. En cas contrari, no es pot competir. Les empreses també acumulen en forma de reserves una part dels beneficis. Aquesta acumulació hauria de permetre'ls ampliar el negoci i millorar l'eficiència productiva.

El que en tot cas poden fer els salaris baixos és alentir el procés modernitzador i animar activitats de poc valor afegit. Aquestes polítiques, en comptes de propiciar la productivitat, la frenen. L'ocupació que es crea és volàtil. Quan arriba una crisi les conseqüències són catastròfiques, tal com ara es comprova a l'Estat espanyol.

Moderació salarial, benefici empresarial i benefici especulatiu

No obstant, hem de tenir en compte que en els últims anys la innovació i l'acumulació de capital no han funcionat exactament com ho feien abans. Una part del benefici empresarial no s'ha reservat: s'ha distribuït en forma de dividendes que han servit per especular. El *Cash-Flow* generat i les facilitats per accedir al crèdit barat també han animat l'especulació.

Ara bé, no tota la liquiditat ha anat a parar a la inversió productiva i/o a l'especulació. Una part s'ha destinat a la reestructuració empresarial i ha comportat molts acomiadaments. Per tant, no ha servit per crear ocupació. L'ha destruïda. I, sobretot, ha destruït la de més qualitat en subcontractar, externalitzar o deslocalitzar fragments de la producció.

El rol de la reducció de les cotitzacions socials

La moderació salarial no és l'única fórmula per restringir el cost laboral. També es pot aconseguir rebaixant les cotitzacions socials. Ara s'intenta fer per dues vies:

La primera pretén traslladar mecànicament a l'Estat espanyol el denominat "IVA social" que el president Sarkozy va propugnar a França i que va desencadenar una forta resposta sindical. Consistiria a incrementar l'IVA per destinar la recaptació obtinguda a finançar les cotitzacions socials de les empreses. Aquest increment de l'IVA cauria damunt de les espatlles dels treballadors. Degradaria més la seva situació. També afectaria negativament el consum.

La segona via s'assembla a la primera, però és menys transparent. Proposa que l'Estat aporti una part de les cotitzacions empresarials de les noves persones contractades. A diferència de la primera, no s'especifica d'on han de sortir els recursos per finançar-ho. Ja sortiran!

- El salaris no són els causants de la crisi. Els assalariats han estat víctimes de la manca de poder adquisitiu motivat per la restricció salarial.

- La disminució dels salaris no té com a objectiu la creació d'ocupació, sinó un repartiment de la renda més desfavorable per als treballadors i les treballadores.

De fet, aquesta última via és la que el Govern espanyol ha començat a materialitzar en acceptar bonificar les cotitzacions dels nous contractes indefinits amb una quantia equivalent a la suma total de la prestació d'atur a la que tindrien dret les persones contractades. La mesura serà negativa per a la classe treballadora. D'una banda, s'apropiarà d'uns recursos públics que s'hagueren pogut destinar a mesures socials. De l'altra, castigarà els desocupats procedents de situacions laborals precàries i que, per tant, han generat una prestació de desocupació minsa o nul·la. També perjudicarà els aturats de llarga durada.

Moderació salarial i distribució de la riquesa

La disminució del cost salarial no té com a objectiu la creació d'ocupació per molt que el missatge oficial ho digui, sinó instal·lar un repartiment de la renda més desfavorable per als assalariats. La distribució cada vegada més injusta de la renda -que està prosperant de manera escandalosa des dels anys vuitanta del segle XX- ha estat un dels desencadenants de la crisi.

En els darrers anys, els salaris han augmentat menys que la productivitat, tot i que aquesta tampoc ha augmentat gaire, ja que, com hem vist més amunt, part del benefici empresarial s'ha destinat a l'especulació. Això ha significat que la gent no disposés de suficients diners per comprar la totalitat dels béns i serveis produïts. A més, alguns d'aquests béns han sofert uns increments desmesurats molt per sobre del dels salaris, a conseqüència de l'especulació. Pensem només en els preus de l'habitatge.

Però perquè l'economia continués funcionant, era necessari estimular la demanda: la producció s'havia de vendre. Hi ha diverses maneres de fer-ho. Una és incrementant la despesa de l'Estat. L'altra, la creació de diners per part del banc. La tercera és donar crèdit. Aquesta darrera va ser l'opció preferida en aquells anys.

El salaris no són els causants de la crisi. Els assalariats han estat víctimes de la manca de poder adquisitiu motivada per la restricció salarial. L'endeutament va actuar com a via substitutòria.

Moderació i reducció salarial han conformat un element persistent en els anys de creixement econòmic. Els guanys d'aquest creixement han engraiat únicament les rendes del capital. Part de les rendes engraiades s'han destinat a especular preparant el terreny sobre el qual ha germinat la crisi. Per sortir-ne cal esmicolar aquest engranatge pervers. I una manera de fer-ho és assegurant una distribució de la riquesa més favorable a les rendes del treball, incrementant salaris i prestacions socials.

Capçalera d'ICV-EUIA a la manifestació del primer de maig, a Barcelona

Foto: Guirao Quiteria

RAÛL ROMEVA

Candidat d'ICV-EUiA al Parlament Europeu

“DEFENSARÉ ELS DRETS DELS TREBALLADORS I DE LES TREBALLADORES AL PARLAMENT EUROPEU”

| Entrevista Ernest Urtaun

La crisi econòmica que afecta tan durament Catalunya és de caràcter global i, per tant, la resta d'estats membres de la Unió Europea (UE) també se'n veuen afectats. Quina hauria de ser la resposta global de la UE per a aquesta crisi?

El problema principal és que la UE no està donant cap resposta a la crisi. La UE va crear, a partir del tractat de Maastricht, una estructura institucional en relació a la seva política econòmica que només permet desenvolupar polítiques neoliberals, polítiques de dretes, que són les responsables de la crisi econòmica que patim i, per tant, bloqueja la possibilitat de realitzar polítiques econòmiques de major despesa pública, polítiques socials i polítiques d'esquerres. Cal repensar el sistema econòmic global i el marc on fer-ho hauria de ser la UE.

El que cal avui a Europa, i per a això treballarem, és repensar aquestes rígides estructures institucionals, una UE amb capacitat fiscal i que modifiqui les seves normes de rigor fiscal. La política monetària única, l'euro, ja només serà viable amb una política fiscal única.

En els darrers anys, la UE ha avançat en polítiques socials?

En els darrers anys la UE ha patit uns retrocessos en matèria de política social molt evidents, que ICV hem denunciat. S'ha retrocedit en primer lloc amb l'Europa dels drets. Aquí hi ha la directiva de la "vergonya", recolzada, tot sigui dit de pas, pels socialistes catalans, o l'intent, encara no derrotat, de directiva de les 65 hores. En molts temes ha existit una aliança entre el PP Europeu i el Partit Socialista Europeu.

- La UE no està donant cap resposta a la crisi.

- En política econòmica ha existit una aliança entre el PP Europeu i el Partit Socialista Europeu.

- Hi ha una fallida generalitzada del sistema econòmic neoliberal a nivell europeu i global.

A Europa es produeix, en matèria social, un fenomen extremadament perillós i és que en matèria social s'agafa de referent els països amb menys drets socials. Es fa norma europea, la norma de l'estat menys garantista, menys social. I això porta inevitablement a la baixa dels estàndards socials dels països més avançats. Ho hem denunciat en aquesta legislatura.

El repte, aquí, és trencar amb aquesta dinàmica, avançant cap a una veritable Europa social que faci avançar els estats amb menys drets socials. La UE ens va fer, aquí a Catalunya i a Espanya, adoptar uns estàndards de protecció ambiental molt més alts dels que teníem. Ara sembla, en canvi, que vulguem traslladar els estàndards de protecció social de l'Europa de l'est cap al nord d'Europa. No té sentit.

Creus que tots els estats de la UE estan patint igual la crisi o tens la sensació que l'Estat espanyol ha fet especialment malament els deures?

Crec que hi ha una fallida generalitzada del sistema econòmic neoliberal a nivell europeu i global.

Espanya té algunes particularitats, és cert. Un creixement massa basat en la bombolla immobiliària i l'especulació i sectors de molt baix valor afegit. I un mercat laboral massa flexible i massa centrat en contractes temporals que avui és el causant de l'augment espectacular de l'atur i de l'enfonsament del consum. A França el país aguanta millor la crisi gràcies a un mercat laboral que fa més difícil l'acomiadament, cosa que ha impedit que moltes empreses aprofitessin el context per fer expedients de regulació injustificats, com passa aquí, i així han aconseguit mantenir el consum en uns nivells més alts i, per tant, la producció se n'ha ressentit menys.

Al govern espanyol el que cal exigir-li és que no cedeixi davant de les pressions de la dreta política i econòmica que pretén aprofitar la crisi per retallar drets socials. Espanya no necessita mà d'obra més barata i precària, Espanya necessita apostar per una economia més diversificada i de futur. Hi ha una oportunitat clara amb l'economia ecològica. Cal aprofitar-ho.

La UE hauria de liderar la reforma del sistema financer internacional. Creus que l'actual crisi financera marcarà un abans i un després quant al control de l'especulació?

Pel que hem vist en la darrera cimera del G-20, sembla que de moment no. Les conclusions de Londres són francament pobres. I les propostes en matèria de paradisos fiscals, malgrat la gran publicitat que se li ha donat, són clarament insuficients. Els països europeus han fracassat intentant portar una alternativa europea a la cimera. No ha existit.

Nosaltres treballarem al Parlament Europeu perquè la UE pressioni per un veritable canvi del paradigma del control financer internacional. Cal una refundació del

Fons Monetari Internacional. L'objectiu ha de ser regular els fluxes monetaris, democratitzar el sistema de presa de decisions, retornar a un sistema de tipus de canvi regulat, i dotar-lo de més recursos per ajudar de manera real els països que ho necessiten. I finalment, però no menys important, que canviï la seva política de crèdits condicionats a reformes econòmiques que tan mal han fet a llocs com Amèrica Llatina o Àsia. Aquesta política de l'FMI, de fer pagar als més vulnerables les crisis econòmiques, s'ha d'acabar.

Les reunions del G-20 han servit per a alguna cosa?

Jo n'esperava molt més, francament. Sorpren constatar que el gir radical que s'ha produït en les polítiques econòmiques dels països d'occident (forçats per la crisi) no s'hagi traduït en una proposta global de reforma del sistema financer internacional. Crec, per això, que aquest pas s'haurà d'acabar donant. I, per altra banda, no ens cansarem de repetir, que el G20 no ha de ser l'espai de decisió d'aquestes coses. Jo treballaré per la supressió del G20. És a Nacions Unides, on hi és representat tothom, on s'han de decidir aquestes coses. No es poden prendre decisions tan importants sense escoltar, per exemple, la veu dels països més pobres de l'Àfrica.

Una part de la ciutadania ha perdut la confiança en la Unió Europea, ja que cada vegada s'allunya més de l'Europa social. Què els diries a aquestes persones que veuen la UE amb recança?

Els diria que el projecte europeu segueix valent la pena. Segurament més que mai. Avui, davant la globalització neoliberal, necessitem estructures de govern cada cop més grans i àmplies per governar una economia que ha anat més enllà de les fronteres dels estats. La globalització neoliberal s'ha basat en els darrers anys en crear un sistema econòmic global que, en no existir poders públics globals, no ha tingut regles. Cal, per tant, avançar cap a estructures de govern més grans, capaces de controlar l'economia i posar-la al servei de les persones. Aquest és, un cop superats els conflictes bèl·lics al continent, el que dóna més sentit al projecte de construcció europea. I és, sobretot, un repte per a l'esquerra.

El que passa, lamentablement, és que el projecte de construcció europea, de moment, no va pas en aquesta línia sinó en tota la contrària. Enlloc de voler governar l'economia, la UE ha creat un sistema institucional que governa poc i desregula molt. El projecte de Constitució va ser, des del meu punt de vista, la màxima expressió d'aquesta lògica.

La voluntat d'ICV és construir un pol crític de l'europeisme. Un projecte europeista que posi en qüestió l'evolució actual de la Unió i exigeixi un gir de 180° en com avança la construcció europea.